

forvaltning, som følge af en foreliggende interessekollision skal undlade at medvirke ved den pågældende myndigheds behandling af en bestemt, allerede foreliggende sag.

Lovgivningen indeholder i et vist omfang bestemmelser, der tilsigter at sikre, at der kun undtagelsesvis opstår situationer, hvor dette spørgsmål bliver aktuelt. Loven om kommunernes styrelse indeholder således i § 29, stk. 2 og 3, nærmere regler om, i hvilket omfang kommunalbestyrelsesmedlemmer, der tillige står i et ansættelsesforhold til den pågældende kommunalbestyrelse, kan indvælges i økonomiudvalget og de stående udvalg. Endvidere følger det af tjenestemandsløvens § 17, at en tjenestemand kun kan have beskæftigelse ved siden af sin tjenestemandsstilling, for så vidt og i det omfang det er foreneligt blandt andet med den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandsstillingen knyttede pligter.

Denne beslægtede problemstilling er ikke yderligere reguleret i det foreliggende lovforslag, men bestemmelserne heri indeholder en forudsætning om, at man ved udnævnelse eller beskikkelse af personer til at beklæde stillinger eller hver inden for den offentlige forvaltning tilstræber at undgå at udpege nogen, for hvis vedkommende det på forhånd må forudses, at der jævnlig vil opstå tilfælde af inhabilitet som omhandlet i disse bestemmelser.

Det foreliggende lovforslag regulerer endvidere spørgsmålet om *personlig* inhabilitet, dvs. tilfælde hvor en enkelt eller enkelte medarbejdere eller medlemmer af kollegiale organer er inhabile i modsætning til tilfælde, hvor myndigheden som sådan kan finde sig i en interessekollision, f.eks. hvis der indgives ansøgning til et amt om fri proces til gennemførelse af retssag mod amtet selv. Denne problemstilling egner sig efter justitsministeriets opfattelse ikke til en almindelig lovmæssig regulering inden for rammerne af det foreliggende forslag.

Den uklarhed, der bl.a. som følge af den spredte og uensartede regulering i dag består med hensyn til spørgsmålet om inhabilitet for personer, der virker i den offentlige forvaltning, må i væsentlig grad antages at blive afhjulpel ved, at der i videst muligt omfang kommer til at gælde de samme bestemmelser inden for alle dele af den offentlige forvaltning. Hermed vil det også blive muligt for den enkelte forvaltningsmyndighed at drage nytte af oplysninger om praksis på andre forvaltningsområder i forbindelse med løsningen af konkrete tvivlsspørgsmål.

Efter justitsministeriets opfattelse kan det dog ikke ganske udelukkes, at der undtagelsesvis på helt særlige forvaltningsområder fortsat vil være behov for, at der gælder bestemmelser, der medfører inhabilitet i videre omfang end efter forvaltningslovens regler herom. En sådan fravigelse fra forvaltningsloven må ud fra lovtekniske synspunkter i så fald fastsættes udtrykkelig i den lov, der i øvrigt regulerer det pågældende område. For at opnå formålet med en generel regulering i forvaltningsloven af dette område er det imidlertid efter justitsministeriets opfattelse af afgørende betydning, at fravigelserne bliver så få som mulige, og at det derfor meget nøje overvejes i hvert enkelt tilfælde, om der er et afgørende behov for at fastsætte strengere krav med hensyn til inhabilitet end de, der følger af forvaltningslovens regler.

Det er på denne baggrund ikke fundet påkrævet generelt at ophæve de i øvrigt relativt få eksisterende lovbestemmelser om inhabilitet i forbindelse med gennemførelsen af forvaltningsloven. Det forudsættes imidlertid, at de enkelte ministerier i forbindelse med kommende revisioner af lovgivning, der indeholder inhabilitetsregler, på ny overvejer, om der er det nødvendige behov for at opretholde sådanne regler. De enkelte myndigheder må endvidere foretage en gennemgang af kollegiale organers forretningsordener og andre administrative forskrifter, der indeholder inhabilitetsregler med henblik på den nødvendige tilpasning af disse bestemmelser til forvaltningslovens regler, inden denne lov træder i kraft.

Hvis en forvaltningsmyndighed har behandlet og truffet afgørelse i en sag under tilsidesættelse af lovens regler om speciel inhabilitet, vil bl.a. den, der er part i sagen, kunne påklage den truffede afgørelse til en eventuel overordnet forvaltningsmyndighed med påstand om, at afgørelsen tilsidesættes som ugyldig som følge af den skete sagsbehandlingsfejl. Tilsvarende kan spørgsmålet om inhabilitet indbringes særskilt for rekursmyndigheden, når sagen er afgjort.

På nogle sagsområder vil en myndigheds afgørelse af et spørgsmål om inhabilitet og om virkningen heraf endvidere kunne påklages særskilt, dvs. umiddelbart efter, at der er truffet afgørelse om dette spørgsmål, men inden behandlingen af den underliggende sag er tilendebragt.

Efter justitsministeriets opfattelse er der næppe i praksis et generelt behov for at kunne påklage dette forhold særskilt, når parten kan få spørgsmålet prøvet i forbindelse med en klage over selve afgørelsen. Der er derfor i lovforslaget ikke medtaget generelle regler om adgang til særskilt klage